

Jak království bez ohně málem shořelo

Za devatero horami a devatero řekami se nacházelo malé království. Bylo tak malé, že na něj již historie téměř zapomněla. Království vládl král Vladimír, ale nikdo mu neřekl jinak než Bojsa, protože byl až příliš na vše opatrný. Zakázal vše, co mu jen trochu přišlo nebezpečné, neznámé a ohrožující. Za dobu své vlády vznesl mnoho zákazů, ale ten nejvíce známý po celém širém okolí oznámil už v den své korunovace. Král Bojsa zakázal věc, která mu už od útlého dětství přišla extrémně nebezpečná – zakázal oheň.

Ne však všechno, zřídil speciální místa, kde se lidé mohli napít a najíst teplého jídla, a tak vznikly všem známé hospody a restaurace. Zařídil horkovzdušné topení do všech chalup a domů. Lidé se dokonce mohli vyučit ohněznalci, aby se mohli starat o královské ohně, proto rozpustil královskou požární jednotku, která už nebyla potřeba, díky schopným ohněznalcům.

Jak šel čas a století plynula, noví vládci usedali na trůn, avšak nikdo nevzal zpět zákaz krále Vladimíra Bojsi, každý si na toto opatření zvykl, nikomu nepřišlo zvláštní ba ani podivuhodné, obyčejní lidé už na oheň pomalu zapomněli.

Výjimkou byl však malý chlapec Florián, který byl jako všechny děti až příliš zvědavý. Fascinoval ho oheň, díky tomu, že jeho otec byl jeden z nejlepších ohněznalců, měl k ohni volný přístup. Věděl, jak oheň vytvořit, starat se o něj a uhasit.

Jednoho horkého letního večera, i přestože se na království hnala bouře, která ale neměla být nijak veliká, konala se královská slavnost. Nikdo však ještě nevěděl, jaké obrovské následky bouře přinese.

Na zámek se sjížděli králové, královny, knížata a hraběnky z celého širého okolí. Dokonce i obyčejný lid měl možnost slavit po

boku té nejvyšší společnosti v královském sídle. Tuto slavnost si nenechal ujít ani malý synek nejlepšího ohněznalce v celém království. Fascinoval ho zámek samotný svojí velikostí, křišťálové lustry svou krásou, bohatá zahradní výzdoba s majestátním smrkem, které dodávalo zapadající slunce tu správnou atmosféru a toho jídla, že by chtěl ochutnat od každého něco.

Jak se večer blížil, slavnost začala ožívat. Bujarý smích a překrásná hudba se linula po zámeckém okolí. Začalo být nepříjemné dusno a zvedal se lehký vítr. Slavnost se přesouvala do vnitřních prostor zámku. Všichni se snažili dostat do zámku dříve, než začne pršet. Floriána zaujalo však něco jiného. Všiml si malého rezavého koťátka v zadní části zahrady. Kotě mělo přímo ohnivou barvu, proto se chlapci tak líbilo.

Zatím, co se v zámku lidé bavili, si malý chlapec s ohnivým kotětem zalezl do zahradní budky, která se nacházela hned vedle obrovské studny, aby jim nevadil stále se zesilující vítr a prudký déšť. Když se na obloze zablýskalo a hned na to zahřměl první hrom, jakoby se chlapec, naplno zaměstnaný zrzavým kotětem, probudil. Bouřka se v plné síle spustila. Florián se bál jít tu velkou dálku až do zámeckých prostorů, a tak zůstal zavřený v zahradníkově budce a plánoval zde bouři přečkat.

V tom uhodil do obrovského smrku v zámecké zahradě blesk, byla to velikánská rána, která strom rozlomila na dvě části. Větší část blokovala východ ze zámku. Strom začal od zásahu bleskem hořet. Jelikož království nemělo žádnou požární jednotku, museli se o oheň postarat ohňotvůrci s pomocí ostatních. Ale protože byli všichni ohněznalci uvězněni v zámku, mohl zasáhnout jen ten, kdo o ohni tolik věděl a byl venku - syn jednoho z nejlepších ohněznalců. Florián si všiml studny, která byla hned u zahradní boudy. Poněvadž nebyly plameny nijak vysoké, snažil se je uhasit vodou ze studny. Nedaleko hořícího smrku se nacházela obrovská kupa sena. Kdyby se k ní oheň dostal, mohl by shořet i celý zámek.

Šťastnou náhodou se dostalo pár ohněznalcům a dalších ze zámku ven tajným vedlejší vchodem a pomohlo malému chlapci

požár uhasit. Ohněznalci každému dali pokyny k tomu, jak požár uhasit, takže se oheň naštěstí nedostal ke kupě sena a zámek neskončil na popel.

Po tomto incidentu se král umoudřil, zrušil několik století starý zákon a založil královskou požární jednotku, napříště by už takové štěstí mít nemuseli. Je jen velikou náhodou, že se království nemuselo vypořádat s požáry v přírodě už dávno.

Nakonec se do každého domu, chalupy a chatrče začal vracet oheň. Lidé si oprášili vzpomínky a naučili se s ohněm opět manipulovat. A tak každý znal a věděl, jak se v daných nebezpečných situacích zachovat.